

การระบุเพศเพื่อแยกแยะเสียงของทอมออกจากผู้หญิงแท้

วีรดา ตปนิยานันท์¹ และ วริษา โอสถานนท์¹

¹คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการระบุเพศและแยกแยะเสียงของทอมออกจากผู้หญิงแท้ เพื่อทดสอบความสามารถของผู้ฟังโดยการฟังเสียงจากผู้ออกเสียงทั้งสิ้น 4 คน ได้แก่ ทอม 2 คน และผู้หญิงแท้ 2 คน โดยใช้สถิติไคสแควร์ (chi-square) ในการทดสอบความถี่ของช่วงคะแนนเพื่อพิสูจน์ว่า ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงของทอมและผู้หญิงแท้ได้แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิจัยได้พบว่า ผู้ฟังสามารถประเมินเสียงพูดของผู้ออกเสียงทอมและผู้หญิงแท้ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพิจารณาได้ว่าลักษณะของเสียงพูดอาจมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างเสียงของทอมและผู้หญิงแท้ จึงส่งผลให้ผู้ฟังสามารถรับรู้เพศของผู้ออกเสียงได้ว่ามีเพศภาวะแตกต่างกัน การวิจัยนี้ยังได้ใช้สถิติ one sample t-test เพื่อทดสอบ คะแนนเฉลี่ยที่ผู้ออกเสียงแต่ละคนได้รับเพื่อวัดความแม่นยำในการระบุเพศได้ผลว่า ผู้ฟังประเมินคะแนน ให้กับผู้ออกเสียงถูกต้องแม่นยำ 3 ใน 4 คน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน คือ ผู้หญิงแท้ 2.04 และ 3.46 ซึ่งเป็นช่วงคะแนนที่ประเมินได้ถูกต้องตามเพศภาวะทั้ง 2 คน ในขณะที่กลุ่มผู้ออกเสียงทอมได้คะแนนที่ 4.10 และ 5.36 ตามลำดับ โดยที่ระดับคะแนน 4.10 ต่ำกว่าเกณฑ์ที่จะพิจารณาว่าเป็นทอม ซึ่งเป็นช่วงคะแนนที่ไม่สามารถบ่งชี้ได้ว่าเป็นผู้หญิงแท้หรือทอม ฉะนั้นระดับคะแนนดังกล่าวจึงไม่ตรงกับเพศของผู้ออกเสียงที่ยอมรับ และเปิดเผยตนแล้วว่าเป็นทอม ซึ่งให้เห็นว่าเสียงพูดของทอมคนที่ 1 ไม่ได้มีปัจจัยทางเสียงใด ที่ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ได้ว่าเป็นทอมหรือเสียงพูดนั้นไม่ได้มีความแตกต่างไปจากเสียงพูดของผู้หญิงแท้

คำสำคัญ: เพศ เพศภาวะ เพศวิถี ทอม

Study of Identification of Tomboy's Sound

Veerada Tapaniyanun¹ and Varisa Ostananda¹

¹Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Abstract

A study of Identifying of Tom's voice, and distinguish tom and straight women. Surveying with 40 listeners to identify 2 tomboys and 2 straight women. Test by listen to the voices of 4 speakers. The data was analysed by Chi-square, to test the frequency of the score range, which is chi-square value (value = 119.209) and p-value = 0.000 that is the listeners can differentiate the voices of tomboy and straight women significantly. Also considering that tomboy's speech was distinct from straight women. And use one sample t-test to test the average score of 4 speakers, who was identified the right gender. In the result, the listeners be able to correctly identify 3 of 4 people. The average scores of straight women are 2.04 and 3.46, which is evaluated correctly gender. On the other hand, tomboy's scored 4.10 and 5.36,

respectively, with a score of 4.10 is lower than the criteria that considered to be Tom. If considered in terms of phonetics, the score 4.10 may have a pitch range higher than 5.36, but not as high as straight women's sound.

Keywords: sex, gender, sexual orientation, tomboy

1. บทนำ (Introduction)

“เพศ” (sex) โดยทั่วไปหมายถึง ลักษณะทางธรรมชาติหรือทางชีวภาพที่บ่งบอกความเป็นเพศหญิงหรือเพศชายโดยเกี่ยวข้องกับสรีระโดยตรง อันเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิดและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากการผ่าตัดแปลงเพศที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เพียงบางส่วนเท่านั้น (ทิพอาภา วรสุข, 2551) ปัจจุบันนี้ มโนทัศน์ที่เกี่ยวกับเพศได้ขยายออกไปจากเดิม คำว่า “เพศภาวะ” (gender) มีความหมายต่างออกไปจาก “เพศ” โดยหมายถึง สภาวะทางเพศที่แต่ละบุคคลสามารถเลือกกำหนดได้ตามความต้องการ และความปรารถนาของตน รวมถึงเป็นสภาวะทางเพศที่สังคมประกอบสร้างขึ้น โดยกำหนดให้แสดงบทบาททางเพศซึ่งอาจเป็นบทบาทของเพศหญิงหรือบทบาทของเพศชายตามความคาดหวังและเงื่อนไขของวัฒนธรรมทางสังคม (สุชาติ ทวีลิทธิ, 2547: 4-6) นอกจากแง่มุมเรื่อง “เพศ” และ “เพศภาวะ” แล้ว ยังมีอีกแง่มุมหนึ่งที่เรียกว่า “เพศวิถี” ซึ่งหมายถึง มุมมองของมนุษย์ในแง่ของเพศ ความเป็นหญิงชาย และบทบาททางเพศ การรับรู้สภาพแวดล้อมทางเพศ ลักษณะที่กระตุ้นความต้องการทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ ความสัมพันธ์ทางเพศ และการสืบพันธุ์ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ได้รับและแสดงออกในด้านความคิด การปฏิบัติ และความสัมพันธ์ ฉะนั้น บุคคลใดบุคคลหนึ่งอาจมี “เพศภาวะ” และ “เพศวิถี” ที่ต่างออกไปจาก “เพศ” ซึ่งก็คือสรีระทางเพศของตนหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าเรื่องของ “เพศ” “เพศภาวะ” และ “เพศวิถี” จึงเป็นมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกัน แต่ไม่ได้จำเป็นต้องสอดคล้องกันเสมอไป ในแง่ของ “เพศ” โดยทั่วไปเราอาจพบเพียงเพศหญิงและเพศชาย (ไม่นับผู้ที่มีความผิดปกติทางอวัยวะเพศมาแต่กำเนิด) แต่ในขณะที่ “เพศภาวะ” อาจมีได้มากกว่านั้น นอกจากเพศหญิงและชายแล้ว ในปัจจุบันยังมีกลุ่มคนที่มีเพศภาวะในรูปแบบอื่น ซึ่งเรียกว่า “กลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ” เช่น เกย์ (gay) เลสเบี้ยน (lesbian) ไบเซ็กชวล (bisexual) และบุคคลข้ามเพศ (transgender) เป็นต้น ทั้งนี้ การระบุเพศหรือการแสดงอัตลักษณ์ทางเพศของมนุษย์ อาจพิจารณาได้จากลักษณะทางกายภาพของบุคคล อวัยวะ รูปร่าง และการแต่งกาย เป็นต้น รวมถึงการพูด และการใช้ภาษาที่สามารถบ่งชี้เพศของผู้พูดได้

ในทางภาษานักภาษาศาสตร์ชาวตะวันตกได้ศึกษาด้านภาษากับเพศอย่างกว้างขวาง โดยมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ภาษาระหว่างเพศที่แตกต่างกัน ทั้งในเรื่องของลักษณะภาษาที่ใช้ (Coates, 1996; Tannen, 1990; Ohara, 1992) รวมถึงงานวิจัยที่ศึกษาความแตกต่างระหว่างเสียงพูดของเพศชายและเพศหญิงในเชิงกลศาสตร์โดยการวัดค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของเพศชายและเพศหญิงที่พบแล้วว่า ค่าความถี่มูลฐาน

ระหว่างเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ไม่เพียงแต่งานวิจัยทางภาษาในเพศชายและหญิงเท่านั้น แต่เรายังพบงานวิจัยที่มุ่งศึกษาลักษณะภาษาของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศกับกลุ่มผู้ชายแท้หรือผู้หญิงแท้ (Gaudio, 1994: Pierrehumbert, et al., 2004) แต่โดยส่วนใหญ่ จะเป็นการวิจัยในชุมชนภาษาอังกฤษ จนกระทั่งเมื่อปี ค.ศ. 2009 ปรากฏว่ามีงานวิจัยของแคมป์ (Camp, 2009) ที่ได้สำรวจเสียงพูดของกลุ่มเลสเบี้ยน (lesbian) และไบเซ็กชวล (bisexual) เพื่อเปรียบเทียบกับผู้หญิงแท้ในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งพบแล้วว่าค่าพิสัยระดับเสียงของเลสเบี้ยนต่ำกว่าผู้หญิงแท้เล็กน้อย ส่วนทางด้านของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายกลุ่มเลสเบี้ยนมักจะใช้ คำที่แสดงความเป็นชาย มากกว่าผู้หญิงแท้

ขณะที่สังคมไทยในปัจจุบัน จำนวนของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศที่ได้เปิดเผยตนต่อสาธารณะก็พบว่ามีไม่น้อย แต่สำหรับการศึกษาเรื่องภาษาของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศในสังคมไทยยังไม่เป็นที่แพร่หลายนัก โดยมักจะเป็นการศึกษาในกลุ่มของชายรักชาย อันได้แก่ เกย์และกะเทย อาทิ ยุทธนา นันทิวิธวิภา (2547) ทำการศึกษาวิเคราะห์ภาษาเกย์ในสังคมไทย โดยมีจุดประสงค์ของการศึกษาเพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาเกย์ที่แสดงวัฒนธรรมการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มในด้านการใช้เสียง การใช้คำ และการใช้สำนวน ผลการสำรวจพบได้ว่าเกย์ใช้ลักษณะภาษาที่แตกต่างไปจากผู้ชายแท้และผู้หญิงแท้ และมีความแตกต่างจากภาษาทั่วไป 3 วิธี คือ 1) การใช้เสียงเพื่อสื่ออารมณ์ 2) การใช้คำ 3) การใช้สำนวน อีกทั้งยังพบลักษณะเด่นที่ปรากฏเป็นสำนวนพิเศษ กล่าวคือ ภาษาเกย์สรรคำโดยใช้คำในกลุ่มคำของเพศหญิง มาใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งคำเรียกขาน คำลงท้าย คำแสดงเพศ และการสร้างสำนวน เป็นต้น นอกจากนั้นยังพบงานวิจัยของภาวดี สายสุวรรณ (Saisuwan, 2016) ที่เป็นการศึกษาลักษณะภาษาของเกย์ ไทยในด้านการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ 1 และคำลงท้าย โดยพบว่ามีการใช้ภาษาในลักษณะของชายและหญิง ซึ่งแตกต่างไปตามคู่สนทนาในแต่ละสถานการณ์ นอกจากนั้นงานวิจัยในกลุ่มเลสเบี้ยนไทย ของกรกมล วรวงษ์ (2553) ซึ่งได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง *‘การสร้างตัวตนทางสังคมของกลุ่มหญิงรักหญิงในระดับอุดม ศึกษา: กรณีศึกษานักศึกษาหญิงรักหญิงมหาวิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัทธิศิลปากร’* อย่างไรก็ตามงานวิจัยดังกล่าวก็ยังไม่ใช้การศึกษาด้านการระบุเพศเพื่อแยกแยะเสียงของทอมออกจากผู้หญิงแท้เช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา

โดยส่วนตัวผู้วิจัยสนใจประเด็นของการแสดงอัตลักษณ์ของทอม ซึ่งคนส่วนใหญ่ในสังคมไทยมองว่าทอม คือ ‘ทอม’ หมายถึง ผู้หญิงที่มีเพศทางกายภาพเป็นหญิง แต่แสดงตนว่าเป็นชายหรือคล้ายชาย แสดงท่าทางการแต่งกาย บุคลิกลักษณะคล้ายเพศชาย ชอบเพศหญิงด้วยกัน และคบหาผู้หญิงเป็นคู่รัก (บังอร เทพเทียน, 2556) แต่ในทางภาษา นอกจากการใช้คำที่สามารถบ่งชี้เพศของผู้พูดได้แล้ว (Saisuwan, 2016) เสียงพูดยังสามารถแสดงความแตกต่างในเรื่องเพศของผู้พูดได้อีกด้วย ดังตัวอย่างงานวิจัยทางกลศาสตร์ ที่พบความแตกต่างทางเสียงของเพศหญิงและชายอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะเดียวกันที่ความแตกต่างในเชิงกลศาสตร์ระหว่างเสียงของผู้ชายแท้กับเกย์ (Gaudio, 1994) และผู้หญิงแท้กับเลสเบี้ยน (Waksler, 2001) ที่ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในทางตรงกันข้ามที่ผลการศึกษาด้านการรับรู้เสียงเพื่อการ

แยกแยะและระบุเพศที่สามารถพบได้ว่าผู้ฟังสามารถระบุเพศให้ผู้ออกเสียงได้ถูกต้องแม่นยำอย่างไม่พบว่ามีปรากฏในสังคมเท่าใดนัก การศึกษาวิจัยเพื่อพิสูจน์ว่าเสียงของทอมมีอิทธิพลให้ผู้ฟังสามารถแยกแยะได้ว่าแตกต่างไปจากเสียงของผู้หญิงแท้จริงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษา

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีเรื่องความหลากหลายทางเพศ

แนวคิดเรื่องความหลากหลายทางเพศเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ พฤติกรรม อัตลักษณ์ และการปฏิบัติทางเพศของมนุษย์ แม้ในอดีตแนวคิดเรื่องเพศอาจอยู่บนฐานคติทางวิทยาศาสตร์ที่จำแนกเพศตามสรีระทางร่างกายและอวัยวะเพศที่ใช้เพื่อการสืบพันธุ์ หรือเชื่อในระบบสองเพศโดยธรรมชาติที่จำแนกได้เป็นเพศหญิงและเพศชายเท่านั้น ตรงกันข้ามกับแนวคิดเรื่องความหลากหลายทางเพศซึ่งหมายถึง การแสดงพฤติกรรม อารมณ์ และอัตลักษณ์แบบเปิดใจ เพื่อเข้าใจว่าความหลากหลายทางเพศเป็นเรื่องปกติที่มนุษย์สามารถแสดงออกได้ตามความปรารถนา คำนิยามเกี่ยวกับเรื่องเพศที่เมื่อนักวิชาการหลายคนได้อธิบายไว้ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ‘เพศ’ (sex) หมายถึง สรีระทางเพศหรืออวัยวะร่างกายที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของแต่ละบุคคล สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ เพศหญิงและเพศชาย ส่วน ‘เพศภาวะ’ (gender) หมายถึง บทบาททางสังคมที่มนุษย์แต่ละคนสามารถเลือก และกำหนดเพศให้กับตนเองได้ตามความปรารถนา ซึ่งอาจตรงตามเพศสรีระที่ติดตัวมาแต่กำเนิดหรืออาจตรง กันข้ามกับเพศสรีระของแต่ละบุคคลก็ได้ คำว่า ‘เพศภาวะ’ จึงอาจมีความสัมพันธ์กับ ‘เพศวิถี’ หมายถึง ความปรารถนาหรือความต้องการของแต่ละบุคคล รวมไปถึงวิถีปฏิบัติและการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคล

ต่อมาการศึกษาเกี่ยวกับเพศได้รับความสนใจที่จะศึกษาในหลาย ๆ แขนง รวมถึงการนิยามแง่มุมใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับเพศ รวมไปถึงการจัดกลุ่มเพศที่หลากหลายกว่าในอดีต งานวิจัยในต่างประเทศ ที่มุ่งศึกษาเปรียบเทียบระหว่างคำว่า ‘sex’ และ ‘gender’ และได้อธิบายความหมายที่แตกต่างกันไว้อย่างชัดเจน ในงานวิจัยของทอร์กริมสันและมินสัน (Torgrimson and Minson, 2005) ได้รวบรวมข้อมูลงานวิจัยก่อนหน้านี้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งได้นำเสนอไว้เกี่ยวกับความแตกต่างในการใช้คำว่า ‘sex’ กับ ‘gender’ ในการศึกษาและงานวิจัยที่ผ่านมาและได้เสนอว่า ในยุคก่อนงานวิจัย หลายชิ้นต่างก็ให้ความสำคัญกับเรื่องของเพศ (sex) ซึ่งหมายถึง การจัดกลุ่มของสิ่งมีชีวิต ทางชีวภาพที่เกิดขึ้นในโลก โดยจำแนกเป็นเพศหญิง และเพศชายเท่านั้น (Torgrimson and Minson, 2005, 785) และ ‘เพศภาวะ’ (gender) ซึ่งมีความสอดคล้องกันในเรื่องของการใช้เพื่อการจำแนกหรือจัดกลุ่มทางเพศ แต่อย่างไรก็ดีคำศัพท์ดังกล่าวมีความหมายเฉพาะและนัยทางเพศที่ต่างกัน กระทั่งในปัจจุบันที่มีผลการสำรวจพบแล้วว่า คำว่า ‘sex’ ถูกนำมาใช้ในงานวิจัยน้อยลงไปกว่าเท่าตัวเมื่อเทียบกับในอดีต แต่ในทางกลับกันที่คำว่า ‘gender’ ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย มากกว่าในอดีตเป็นสองเท่า

2.2 ลักษณะภาษา

เพศนับว่าเป็นเพศนับว่าเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลกระทบต่อการใช้ภาษาของมนุษย์ ด้วยประเด็นดังกล่าวจึงมีนักวิชาการหลายคนให้ความสนใจที่จะศึกษาเพื่อพิสูจน์ในประเด็นเรื่องความแตกต่างทางภาษาระหว่างเพศมากขึ้น จากการศึกษาและทบทวนงานวิจัยก่อนหน้าผู้วิจัยได้พบงานวิจัยที่สำรวจพบแล้วว่า ลักษณะภาษาของแต่ละกลุ่มเพศมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ งานวิจัยในอดีตพบได้ ทั้งการศึกษา เปรียบเทียบ ลักษณะภาษาระหว่างผู้ชายและผู้หญิง รวมถึงผู้หญิงแท้และผู้ชายแท้กับกลุ่มผู้ที่มีความแตกต่าง ทางเพศ ดังที่เลคอฟ (Lakoff, 1975) ได้กล่าวถึงลักษณะภาษาของ เพศหญิงและชายไว้ว่า ภาษาของผู้ชายคือภาษาที่แสดงอำนาจ (powerful language) ส่วนภาษาของผู้หญิง เป็นภาษาที่ไร้อำนาจ (powerless language) โดยผู้หญิงมักใช้คำถามปิดท้ายประโยค (tag question) และถ้อยคำแสดงความแสดงความลังเล (hedge) อีกทั้งยังมักใช้ภาษาที่อ่อนหวาน สุภาพ มีลักษณะ ที่เป็นทางการ และไม่แสดงอำนาจหรือความแข็งแกร่งต่าง โดยมักจะเป็นถ้อยความที่แสดงความเป็นกลาง ไม่น้อมเอียงไปฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือกล่าวได้ว่า ผู้หญิงมักใช้การพูดอ้อมมากกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา และยิ่งไปกว่านั้นในประเด็นของคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาของผู้หญิงก็ มักจะพบได้ว่าการให้ความหมายที่ละเอียด มากกว่าผู้ชาย อาทิ คำเรียกสี รวมถึงการใช้คำศัพท์ที่สร้างขึ้นใหม่ที่แตกต่างกันไปจากที่ผู้ชายใช้

ลักษณะภาษาที่กล่าวมาข้างต้นล้วนเป็นความแตกต่างที่มีปัจจัยด้านเพศเป็นตัวแปรให้เกิดความหลากหลาย ซึ่งความแตกต่างเหล่านั้นสามารถบ่งชี้เพศของผู้ใช้ภาษาได้เช่นกัน ในเวลาต่อมายังสามารถพบงานวิจัย ที่ศึกษาในประเด็นดังกล่าวอีกมากมาย ดังที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้ต่อไปนี้

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างในด้านลักษณะภาษาระหว่างเพศหญิงและเพศชาย พบว่าในงานวิจัยของแทนเนน (Tannen, 1990) ที่ศึกษารูปแบบการสนทนาของผู้หญิงและผู้ชายในงานวิจัย เรื่อง I Only Say This Because I Love You: How the Way We Talk Can Make or Break Family Relationships Throughout our Lives ซึ่งดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสนทนาระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ สามี-ภรรยา กลุ่มเพื่อนวัยเด็ก เด็กหญิง-เด็กชาย กลุ่มเพื่อน ร่วมงาน ชาย-หญิง เป็นต้น จากผลการสำรวจแทนเนนได้วิเคราะห์และนำเสนอว่า ผู้หญิงมักพูดคุยกถึงเรื่อง ส่วนตัวมากกว่าผู้ชาย อีกทั้งยังใส่ใจคู่สนทนามากกว่าผู้ชายด้วยเช่นกัน ในขณะที่ผู้ชายมักพูดคุยกถึงกีฬา และมักเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาอยู่เสมอ ส่วนความสนใจในคู่สนทนาของผู้ชายนั้นจะให้ระดับความใส่ใจที่แตกต่างกันไปตามความแตกต่างของคู่สนทนาที่เป็นเพศชายและเพศหญิง ทั้งนี้งานของแทนเนนทำให้เห็นว่า การมองแบบเหมารวม (stereotype) ของเพศชายและเพศหญิงในด้านลักษณะภาษา มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน จึงทำให้เห็นได้ว่าลักษณะภาษาที่แตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายอาจเนื่องมาจากลักษณะทางเพศที่แตกต่างกัน

อีกทั้งโคทส์ (Coates, 1996) ได้กล่าวไว้ว่า ‘เพศ’ ในแง่ของ ‘เพศภาวะ’ (gender) ไม่สามารถจำแนกได้เพียง 2 เพศ ตามเพศสรีระหรืออวัยวะที่ติดตัวมาแต่กำเนิดอีกต่อไปแล้ว แต่หากมองให้มากกว่านั้น

การแสดงออกทางพฤติกรรมเพื่อนำให้เห็นถึงความหลากหลายและความเป็นหญิงหรือความเป็นชาย มีมากกว่าการจำแนกได้เพียง 2 เพศ นั่นคือ ผู้หญิงและผู้ชาย (Coates, 2004: p.vi) เขาได้เสนอว่า การศึกษาเรื่องเพศและภาษาเป็นประเด็นการศึกษาที่เริ่มมีมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 และดูเหมือนว่า จะเป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ภาษาของผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แต่อย่างไรก็ดี โคทส์ยังได้ทำการสำรวจลักษณะภาษาที่ใช้ในการสนทนาของผู้หญิงและผู้ชายในประเด็นของความต่างที่พบได้ จนกระทั่งปัจจุบันซึ่งยังคงพบความแตกต่างทางลักษณะภาษาที่หลากหลายมากขึ้น

2.3 การศึกษาภาษาในกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ

การศึกษาเกี่ยวกับภาษาของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ เป็นประเด็นที่น่าสนใจและมีนักวิจัยหลายคนมุ่งที่จะศึกษา ผู้วิจัยพบว่ามีงานวิจัยในอดีตหลายชิ้นที่มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ เพื่อแยกแยะเสียงของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศและกลุ่มผู้ชายแท้หรือผู้หญิงแท้ ทั้งในแง่ของการศึกษาวัดค่าพิสัยระดับเสียงเพื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่าง หรือแม้กระทั่งการทดสอบความสามารถในการแยกแยะและระบุเพศจากการฟังเสียง ซึ่งผลงานวิจัยในอดีตที่เป็นที่กล่าวขานและได้รับการอ้างอิงอยู่บ่อยครั้ง ได้แก่ งานวิจัยของเกาดีโอ (Gaudio, 1994) ที่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับเสียง พุดของเกย์ ซึ่งมีความคิดแบบเหมารวมที่มองว่าเกย์ หมายถึง ผู้ชายที่มีเสียงพุดเหมือนกับผู้หญิง ในงานวิจัยครั้งนี้ เกาดีโอได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการให้กลุ่มตัวอย่างอ่าน บทความคนละ 2 บทความ คือ 1) short paragraph ของเอ็ดดี้ (Eddy, 1982 อ้างใน Gaudio, 1994) และ 2) บทความที่ตัดมาจากเรื่อง Harvey Firestien's play (1983: p.83 อ้างใน Gaudio, 1994) ซึ่งเป็นบทความที่มีส่วนของการแสดงอารมณ์ในแบบเกย์ แต่ผู้วิจัยไม่ได้แจ้งกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากการอ่านบทความผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างอีก คนละ 45 นาที งานวิจัยส่วนแรกเป็นศึกษาด้านการรับรู้เสียงพุดระหว่าง กลุ่มชายแท้และเกย์ โดยผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 8 คน แบ่งเป็นกลุ่มชายแท้ 4 คน และเกย์ 4 คน ให้ทำการออกเสียงคนละ 2 ครั้ง รวมมีเสียงเร้าทั้งสิ้น 16 ถ้อยความ เพื่อให้ผู้ฟังประเมินโดยกำหนดให้มีผู้ฟังทั้งสิ้น 13 คน แบ่งเป็น ผู้ชาย 3 คน และผู้หญิง 10 คน ผลการสำรวจในการวิจัยส่วนแรกนี้ พบว่าผู้ฟังสามารถพิจารณาประเมินเสียงพุดโดยผู้ออกเสียงเพศชายได้ถูกต้องแม่นยำถึง 7 คน จากผู้ออกเสียงทั้งหมด 8 คน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเกาดีโอนำเสียงพุดของผู้ออกเสียงทั้งสองกลุ่มไปวิเคราะห์หาค่าพิสัยระดับเสียงกลับไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นเกาดีโอจึงสรุปว่าแม้ค่าพิสัยระดับเสียงของกลุ่มชายแท้และกลุ่มเกย์ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เขาได้เสนอ ว่าค่าพิสัยระดับเสียงเป็นเพียงหนึ่งในองค์ประกอบทางเสียงที่เมื่อมีปัจจัยด้านอื่นเข้ามาประกอบแล้ว จะช่วยทำให้ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงเกย์ออกจากเสียงของชายแท้ได้อย่างแน่นอน

ทว่าเรื่องของการใช้ภาษาของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศต่างก็มีเอกลักษณ์ในการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไป เช่นเดียวกับกับงานวิจัยของปีแอร์ฮัมเบิร์ตและคณะ (Pierrehumbert, et al., 2004) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงสระของกลุ่มเพศภาวะหรือผู้มีความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการออกเสียงสระของกลุ่มบุคคล 4 กลุ่ม ได้แก่ 1) เกย์ 29 คน 2) เลสเบี้ยน 16 คน 3) ไบเซ็กชวล 16 คน และ

4) ชายแท้ 26 คน และหญิงแท้ 16 คน รวมทั้งสิ้น 103 คน ทำการสำรวจโดยการบันทึกเสียงจากการอ่านประโยคที่ผู้วิจัยคัดเลือกมา จำนวน 4 ประโยค การวิจัย ในด้านการรับรู้ผู้วิจัยใช้กลุ่มผู้ฟังจำนวน 80 คน เพื่อพิจารณาประเมินเพื่อระบุเพศจากเสียงที่ได้ยิน ประเมินโดยให้คะแนนความเป็นหญิงหรือชายแท้ที่คะแนนต่ำสุด คือ 1 และประเมินเป็นเพศตรงข้ามเป็นคะแนนสูงสุดที่ 7 ผลการสำรวจพบว่าผู้ฟังสามารถแยกกลุ่มคนทั้ง 4 กลุ่ม ออกจากกันได้อย่างชัดเจน ส่วนผลการวิจัยด้านการออกเสียงพบว่า กลุ่มเลสเบี้ยนและไบเซ็กชวลออกเสียงสระ /u/ กับ /a/ โดยใช้ลิ้นส่วนหลังมากกว่ากลุ่มผู้หญิงแท้ ส่วนการสำรวจของกลุ่มเกย์พบว่ามีความแตกต่างเสียงสระ (vowel space) กว้างกว่ากลุ่มผู้ชายแท้ แต่อย่างไรก็ดีผลการวิเคราะห์กลับไม่พบความแตกต่างจากกลุ่มผู้ชายแท้อย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังพบว่าการออกเสียงของกลุ่มเกย์ไม่ได้ออกเสียงสระที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง ในขณะที่เดียวกันกลุ่มเลสเบี้ยนและไบเซ็กชวลก็พบว่าไม่ได้ออกเสียงสระให้ใกล้เคียงหรือคล้ายกับผู้ชายแต่อย่างใด ผลการวิจัยในครั้งนี้จึงมิได้เป็นไปตามสมมติฐานว่ากลุ่มเกย์และเลสเบี้ยนจะออกเสียงสระให้คล้ายหรือใกล้เคียงกับเพศตรงข้ามของตนมากขึ้น แต่กลับพิสูจน์ได้ว่าการออกเสียงของกลุ่ม คนเพศที่สามนั้นจะมีลักษณะที่แตกต่างไปจากกลุ่มผู้หญิงแท้หรือผู้ชายแท้มากขึ้น

นอกจากนี้งานวิจัยของแวกซ์เลอร์ (Waksler, 2001) เรื่อง ‘Pitch Range and Women’s Sexual Orientation’ ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างทางด้านลักษณะเสียงพูดระหว่างผู้หญิงแท้กับเลสเบี้ยน เพื่อวิเคราะห์หาความแตกต่างของเสียงพูดระหว่างผู้หญิงแท้และเลสเบี้ยน ในงานวิจัยครั้งนี้แวกซ์เลอร์ มุ่งศึกษาความแตกต่างของเสียงพูดโดยธรรมชาติระหว่างผู้หญิงแท้กับเลสเบี้ยน โดยการเก็บข้อมูล จากการเล่าเรื่องย่อของภาพยนตร์ เรื่อง The Wizard of Oz (1993) และทำการบันทึกเสียง โดยคัดเลือกเพียง 40 วินาทีจากการเล่าเรื่องทั้งหมด ซึ่งช่วงเวลาที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จะไม่เป็นช่วงการเริ่มเรื่องและจบเรื่องเพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าพิสัยระดับเสียง ผลการสำรวจพบว่า ค่าพิสัยระดับเสียงของผู้หญิงแท้และเลสเบี้ยนมิได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แม้จะพบว่าเลสเบี้ยน จะใช้ระดับเสียง (pitch) ที่มีช่วงแคบกว่าผู้หญิงแท้เล็กน้อย ซึ่งได้ค่า $F(1,22) = .637, p > .05$ แต่แวกซ์เลอร์กลับเสนอว่า ลักษณะดังกล่าวไม่ได้บ่งชี้ว่าค่าพิสัยระดับเสียงของเลสเบี้ยนจะใกล้เคียงกับเสียง ของผู้ชายแต่อย่างใด ลักษณะเสียงพูดของผู้หญิงแท้กับเลสเบี้ยนยังคงมีความใกล้เคียงกัน แม้จะมีความแตกต่างกันทางลักษณะบางประการก็ตาม

งานวิจัยในแง่ของภาษาของกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในสังคมไทย ได้แก่ ภาวดี สายสุวรรณ (Saisuwan, 2016) ได้ทำการศึกษาการใช้ภาษาของเกย์ไทย ซึ่งได้ศึกษาด้านการยืดเสียงสระ (vowel-lengthening) และการใช้คำเรียกขานตนเอง (self - reference terms) ของเพศชายผู้ที่มีได้มีลักษณะของผู้ชายแท้ ที่ได้ใช้คำว่า “non-normative male” ใช้เพื่อสื่อความหมายถึงเกย์และกะเทย ผลการสำรวจในส่วนแรก คือ การศึกษาทางกลศาสตร์ พบว่าการยืดเสียงสระเป็นกลวิธีการออกเสียงที่ทั้งกะเทยและเกย์ใช้ในการสื่อสารเพื่อแสดงออกถึงเพศของตนอย่างชัดเจน และได้พบอีกว่า การยืดเสียงสระสะท้อนบุคลิกลักษณะของกะเทยและเกย์ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง หรือแสดงความจริงใจและตกลงขบขัน การสำรวจในงานวิจัยในส่วนของการใช้คำเรียกขานตนเองนั้น ภาวดีพบว่ากลุ่มกะเทยและเกย์หลีกเลี่ยงการใช้คำใด ๆ เพื่อเรียกขาน

ตนเอง ซึ่งผลการสำรวจคิดเป็นร้อยละ 45.96 แต่หากพิจารณาสัดส่วนของคำเรียกขานตนเองที่กลุ่มเกย์และกะเทยใช้ พบว่ามีการใช้คำสรรพนามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 68.89 หากพิจารณาโดยละเอียดด้านการใช้คำสรรพนามเพศหญิง (feminine pronoun) พบว่ามีการใช้คำสรรพนามเพศหญิง ซึ่งได้แก่ คำว่า “หนู” และคำสรรพนามที่ไม่บ่งชี้เพศ ได้แก่คำว่า “เรา” หรือ “พี่” ที่พบว่ามีประสิทธิภาพในการใช้มากกว่าคำว่า “หนู” ทั้งนี้ อาจเนื่องด้วยกลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยทำงาน ที่มีอายุมากกว่าผู้วิจัยและเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากกว่า กลุ่มช่วงวัยปริญญาตรี ดังนั้นจึงพบว่าการใช้คำสรรพนามแทนตัวเองว่า “เรา” หรือ “พี่” มากกว่าคำว่า “หนู”

ยุทธนา นันทวิธวิภา (2547) ทำการศึกษาวิเคราะห์ภาษาเกย์ในสังคมไทย โดยมีจุดประสงค์ของการศึกษาเพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาเกย์ที่แสดงวัฒนธรรมการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม ในด้านการใช้เสียง การใช้คำ และการใช้สำนวน ทั้งนี้ก็เพื่อให้เห็นความสามารถทางการใช้ภาษา ของกลุ่มเกย์ และรู้จักเข้าใจวิถีชีวิตของเกย์มากยิ่งขึ้น ผลการสำรวจพบว่าเกย์ที่อยู่ในกลุ่มที่สนิทสนมกันมีวัฒนธรรมการใช้ภาษาแตกต่างจากภาษาทั่วไป 3 วิธี คือ 1) การใช้เสียงเพื่อสื่ออารมณ์ เช่น การทอดเสียงท้ายพยางค์ปกติ การเพิ่มเสียง ตัดเสียง และเปลี่ยนหน่วยเสียงสระ เป็นต้น 2) การใช้คำ เช่น การใช้คำสแลง การสร้างคำใหม่ และการใช้ภาษารู เป็นต้น 3) การใช้สำนวน อีกทั้งยังพบลักษณะเด่นที่ปรากฏเป็นสำนวนพิเศษ กล่าวคือ ภาษาเกย์สรรคำโดยใช้คำในกลุ่มคำของเพศหญิงมาใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งคำเรียกขาน คำลงท้าย คำแสดงเพศ และการสร้างสำนวน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การศึกษาลักษณะภาษาในกลุ่มผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศที่พบได้ในสังคมไทย ยังคงเป็นเพียงการศึกษาใน กลุ่มของชายรักชาย หรือเกย์และกะเทยเท่านั้น ส่วนการวิจัยในกลุ่มของหญิงรักหญิงในไทย ที่พบเป็นเพียงการศึกษาด้านการสร้างตัวตนของกลุ่มหญิงรักหญิงในสังคมไทย กรกมล วรวงษ์ (2553) และการเปรียบเทียบพฤติกรรมของหญิงรักหญิงในภาพยนตร์ของไทย ยุโรป และอเมริกา (ขวัญดาว สุขสมัย, 2557)

3. ข้อมูลและวิธีการวิจัย (Research Methodology)

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ประชากรตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้มี 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ออกเสียง และผู้ฟัง ซึ่งกำหนดให้มีคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ดังนี้

ผู้ออกเสียง ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ออกเสียงเพศทอมจากสมาชิกในกลุ่มหญิงรักหญิงที่รวมกลุ่มกันในแอปพลิเคชันไลน์ (Line application) และได้เชิญชวนให้เข้าร่วมเป็นอาสาสมัครในการวิจัยครั้งนี้ ในส่วนของอาสาสมัครผู้ออกเสียงกลุ่มผู้หญิงแท้ คัดเลือกโดยใช้กลวิธีสายใยเชื่อมโยงที่ได้มาจากการแนะนำ โดยผู้ออกเสียงทอม 2 คนแรก รวมได้อาสาสมัครผู้ออกเสียงทั้งสิ้น 4 คน ที่มีคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ ของงานวิจัย คือ มีอายุระหว่าง 25-40 ปี ใช้ ภาษาไทยสำเนียงมาตรฐานในการสื่อสาร และมีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป เพื่อทำการบันทึกเสียงจากการอ่านข่าวที่กำหนดให้ จำนวน 2 หัวข้อข่าว เพื่อนำมาเล่าเป็นภาษาของตนเอง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้ละเว้นการใช้คำอ้างถึงตัว และคำลงท้ายใด ๆ ที่สามารถบ่งชี้เพศของผู้พูดได้ใน

ระหว่างการเล่าข่าว กำหนดให้มีระยะเวลาที่ 15-30 วินาทีโดยมีผู้วิจัยทำการบันทึก จากนั้นจึงนำเสียงบันทึกที่ได้ครบทั้ง 8 ไฟล์เสียง จัดทำชุดไฟล์เสียง โดยการจัดเรียงสลับตำแหน่งก่อน-หลัง โดยวิธีการจัดเรียงแบบเป็นระบบเพื่อลดอคติในการประเมิน ระบุเพศด้วยวิธีการจับฉลาก ทำการจัดเรียงโดยเว้นระยะห่างของเสียงไว้ที่ 3 วินาที แล้วจึงเริ่มต้นเสียงถัดไป เพื่อให้ผู้ฟังมีเวลาในการระบุคะแนนแต่ละเสียง

ผู้ฟัง ตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนดให้มีผู้ฟังจำนวนทั้งสิ้น 40 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมด เนื่องด้วยผู้วิจัยที่จะควบคุมตัวแปรเรื่องเพศที่อาจส่งผลกระทบต่อการระบุเพศให้กับผู้ออกเสียง โดยการสุ่มเลือก อาสาสมัครแบบเจาะจงและมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ นั่นคือ มีอายุระหว่าง 25-40 ปี อาศัยและเติบโตในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้ภาษาไทยสำเนียงมาตรฐานในการสื่อสาร และการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป โดยที่คุณสมบัติที่กล่าวมานี้เป็นคุณสมบัติเดียวกับผู้ออกเสียง เพียงแต่มีได้ระบุเพศหรือนิยามตนว่าเพศภาวะใด การคัดเลือกอาสาสมัครกลุ่มผู้ฟัง ผู้วิจัยคัดเลือกจากผู้หญิงวัยทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ด้วยคุณสมบัติของอาสาสมัครทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นความต้องการของ

3.1.1 การบันทึกเสียงอาสาสมัครกลุ่มผู้ออกเสียง

ผู้วิจัยได้กำหนดให้อาสาสมัครฟังเสียงพูดโดยการเล่าข่าวจาก 2 หัวข้อข่าว ได้แก่ 1) “จับ ปช. อิตาเลียนฆ่าเสียดกลางป่า ‘ทุ่งใหญ่’” และ 2) “โซเชี่ยลเห็นใจกอล์ฟน้ำตาตกเล็กขวัญ ช้องใจ สิ้นสอ 80 ล้านแพงไปไหม?” ตามลำดับ โดยกำหนดคำสั่งในการเล่าข่าวให้จดเว้นการใช้คำอ้างถึงตัว และคำลงท้ายรวมถึงคำใด ๆ ที่จะบ่งชี้เพศภาวะของผู้ออกเสียง และกำหนดให้มีระยะเวลาในการเล่าข่าว 15-30 วินาที จากนั้นจัดทำชุดไฟล์เสียงโดยการจัดเรียงสลับตำแหน่งก่อน-หลัง โดยวิธีการจัดเรียงแบบเป็นระบบเพื่อลดอคติในการประเมินระบุเพศด้วยวิธีการจับฉลาก ทำการจัดเรียงโดยเว้นระยะห่างของเสียงไว้ที่ 3 วินาที แล้วจึงเริ่มต้นเสียงถัดไปเพื่อให้ผู้ฟังมีเวลาในการระบุคะแนนแต่ละเสียง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนด ให้เกณฑ์การให้คะแนนเป็นระดับ 1-7 เพื่อประเมินให้เป็นเสียงที่ฟังแล้วเหมือนผู้หญิงมากที่สุด จะเป็นช่วงคะแนนที่ต่ำที่สุด คือ 1-3 คะแนน และหากเสียงที่ฟังแล้วเหมือนทอมมากที่สุดจะเป็นช่วง คะแนนที่ 5-7 คะแนน และ คะแนน 4 หมายถึง ช่วงคะแนนที่ให้กับเสียงที่ฟังแล้วไม่สามารถประเมินระบุได้ ว่าเป็นผู้หญิงแท้หรือทอม

3.1.2 การทำแบบทดสอบประเมินระบุเพศ

กำหนดให้ผู้ฟังทำแบบทดสอบประเมินระบุเพศจากเสียงที่ได้ยินโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็นระดับ 1-7

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis)

การศึกษาด้านความสามารถของผู้ฟังในการแยกแยะเสียงของทอมออกจากผู้หญิงแท้ โดยนำข้อมูล ที่สำรวจพบมาทดสอบค่าทางสถิติ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square) และสถิติ One Sample T-Test ซึ่งจะดำเนินการเก็บข้อมูล จากการทำแบบประเมินการให้คะแนนเพื่อระบุเพศ คือ ผู้หญิงแท้และทอมจากเสียงที่ได้ยิน ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 คัดเลือกอาสาสมัครกลุ่มผู้ออกเสียงทั้งสิ้น 4 คน โดยกำหนดให้เป็นผู้หญิง แท้ 2 คน และเป็นทอม 2 คน ซึ่ง 1 ในทอม 2 คนดังกล่าวเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยส่วนที่ 1 ด้วย เพื่อบันทึกเสียงพูดจากการเล่าข่าวที่ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดให้ จำนวน 2 หัวข้อข่าว จึงรวมมีเสียงที่ใช้ทดสอบทั้งสิ้น 8 เสียง

ขั้นตอนที่ 2 คัดเลือกอาสาสมัครกลุ่มผู้ฟังทั้งสิ้น 40 คน เพศหญิง เนื่องด้วยผู้วิจัยต้องการควบคุมตัวแปรด้านเพศ ที่อาจมีผลต่อการรับรู้และประเมินเสียง และกำหนดให้ผู้ฟังมีอายุระหว่าง 25-40 ปี อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้ภาษาไทยสำเนียงมาตรฐานเป็นภาษาแรก เพื่อให้ผู้ฟังทั้ง 40 คนได้ฟังเสียงบันทึกการเล่าข่าวและทำการประเมินเพื่อระบุเพศของเสียงที่ได้ยิน ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดความหมาย ของระดับคะแนนไว้ดังนี้

- 1 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าเหมือนหรือคล้ายผู้หญิงแท้มากที่สุด
- 2 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าเหมือนหรือคล้ายผู้หญิงแท้ปานกลาง
- 3 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าเหมือนหรือคล้ายผู้หญิงแท้น้อยสุด
- 4 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าไม่สามารถระบุได้ว่ามีความเป็นหญิงหรือทอม
- 5 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าเหมือนหรือคล้ายทอมน้อยสุด
- 6 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าเหมือนหรือคล้ายทอมปานกลาง
- 7 = เสียงที่ได้ยินแล้วคิดว่าเหมือนหรือคล้ายทอมมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 3 นำไฟล์เสียงบันทึกที่ได้ไปให้ผู้ฟังประเมินระบุเพศจากเสียงที่ได้ยินตาม ระดับคะแนน 1-7 โดยอ้างอิงความหมายของคะแนนตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น เพื่อนำผลคะแนนที่ได้มาทดสอบค่าทางสถิติ ไคสแควร์ (Chi-square) เพื่อทดสอบความถี่ของช่วงคะแนนที่ผู้ออกเสียงแต่ละคน ได้รับจากการประเมินเพื่อแสดงผลการทดสอบทางสถิติว่าผู้ฟังสามารถประเมินเสียงพูดของผู้ออกเสียงทอมและผู้หญิงแท้แตกต่างกันหรือไม่ และสถิติ One Sample T-Test ในการทดสอบคะแนนเฉลี่ยที่ผู้ออกเสียงได้รับจากการประเมิน เพื่อพิสูจน์ความแม่นยำในการประเมินระบุเพศของผู้ออกเสียง

4. ผลการวิจัย (Findings)

4.1 ไคสแควร์ (Chi-square)

ใช้เพื่อทดสอบข้อมูลความถี่ของช่วงคะแนนที่ผู้ออกเสียงแต่ละคนได้รับการประเมินจากผู้ฟัง ซึ่งพบว่าผู้ฟังสามารถประเมินระบุเสียงพูดของทอมและผู้หญิงแท้ได้แตกต่างกัน โดยมีผลการทดสอบคือ ค่าไคสแควร์ (value = 119.209) และ p-value = 0.000 โดยมีค่าความเชื่อมั่นที่ 95 นั่นคือ ผู้ฟังสามารถประเมินเสียงพูดของผู้ออกเสียงทอมและผู้หญิงแท้ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากข้อมูลการสำรวจโดยการให้ผู้ฟังทำแบบประเมินระบุเพศจากเสียงที่ได้ยินจากการฟังเสียงของผู้ฟัง 1 คน ต่อเสียงบันทึก 8 ไฟล์เสียง จึงรวมทั้งสิ้นได้ 320 ครั้งการประเมิน ที่สามารถพบได้ว่า ช่วงคะแนนของผู้ออกเสียงผู้หญิงแท้คนที่ 1 และ 2 ได้รับคะแนนประเมินในช่วงที่ 1-3 ค่อนข้างมากกว่า ช่วงคะแนนระดับที่ 5-

7 และยังพบว่ามากกว่า ช่วงคะแนนที่ 4 ซึ่งเป็นระดับคะแนนที่ผู้ฟังไม่สามารถ ระบุเพศของเสียงที่ฟังได้ว่าเป็น เพศใด เป็นไปในทางตรงกันข้ามกับการประเมินคะแนนเพื่อระบุเพศของผู้ออกเสียงกลุ่มหอม ที่พบได้ว่าช่วง ความถี่ของคะแนนที่ได้รับการประเมินได้มากจะเป็นช่วงคะแนนที่ 5-7 อีกทั้ง คะแนนของผู้ออกเสียงหอมคนที่ 2 จะได้รับการประเมินที่ระดับคะแนนช่วง 5-7 มากกว่า ช่วงคะแนนที่ 1-3 แบบเพศหญิง ในขณะที่ผู้ออกเสียง ที่เป็นหอมคนที่ 1 ได้รับการประเมินคะแนนที่เฉลี่ย ไปในทุกช่วงคะแนนเป็นความถี่ที่ใกล้เคียงกัน แม้ว่าช่วง ระดับคะแนนที่ผู้ออกเสียงหอมคนที่ 1 ได้รับมากที่สุดคือระดับคะแนนที่ 6 ซึ่งมีความถี่ถึง 15 ครั้ง คิดเป็น ร้อย ละ 18.75 ของช่วงคะแนนทั้งหมด แต่เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงคะแนนอื่น ๆ ที่ได้แล้วกลับมีช่วงความถี่ที่ได้รับ การประเมินที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งพบว่าช่วงคะแนนของผู้ออกเสียงหอมคนที่ 1 ไม่มีความชัดเจนในด้านช่วงความถี่ ของคะแนน ที่ได้รับการประเมิน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนความถี่และร้อยละคะแนนของผู้ออกเสียงแต่ละคน

		Scale (ระดับคะแนน)							Total
		1 (เหมือนหญิง แท้มากที่สุด)	2 (เหมือนหญิง แท้ปานกลาง)	3 (เหมือนหญิง แท้ น้อยสุด)	4 (ไม่สามารถ ระบุได้)	5 (เหมือนหอม น้อยสุด)	6 (เหมือนหอม ปานกลาง)	7 (เหมือนหอม มากที่สุด)	
หญิงแท้ 1	Count % of Total	39 48.75%	19 23.75%	13 16.25%	4 5%	1 1.25%	4 5%	0 0%	80 100%
หญิงแท้ 2	Count % of Total	17 21.25%	14 17.5%	13 16.25%	10 12.5%	9 11.25%	11 13.75%	6 7.5%	80 100%
หอม 1	Count % of Total	10 12.5%	11 13.75%	11 13.75%	12 15%	11 13.75%	15 18.75%	10 12.5%	80 100%
หอม 2	Count % of Total	6 7.5%	3 3.75%	2 2.5%	8 10%	14 17.5%	20 25%	27 33.75%	80 100%
Total	Count % of Total	72 22.5%	47 14.7%	39 12.2%	34 10.6%	35 10.9%	50 15.6%	43 13.4%	320 100%

4.2 one sample t-test

การทดสอบด้วยสถิติ one sample t-test คือการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของผู้ออกเสียงแต่ละคน ที่ ได้รับการประเมินคะแนนจากผู้ฟังเพื่อพิสูจน์ว่าคะแนนประเมินที่ได้รับจากผู้ฟังทั้ง 40 คน ประเมินเสียงได้ ถูกต้องแม่นยำตามเพศของผู้ออกเสียงที่แท้จริงหรือไม่ โดยมีสมมติฐานทางสถิติที่ใช้ทดสอบ 2 รูปแบบ ดังนี้

1) สมมติฐานที่ใช้ทดสอบคะแนนเฉลี่ยของผู้หญิงที่กำหนดให้เป็น

สมมติฐานหลัก คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 4 = ผู้ฟังไม่สามารถระบุเพศได้หรือไม่รู้แน่ชัดว่าเพศใด

สมมติฐานรอง คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 4 = ผู้ฟังระบุเพศได้ว่าเป็นผู้หญิงแท้

2) สมมติฐานที่ใช้ทดสอบคะแนนเฉลี่ยของทอมที่กำหนดให้เป็น

สมมติฐานหลัก คะแนนเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 5 = ผู้ฟังระบุเพศได้ว่าเป็นทอม

สมมติฐานรอง คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 5 = ผู้ฟังไม่สามารถระบุเพศได้ ไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นเพศใด

ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของผู้ออกเสียงคนที่ 1, 2, 3 และ 4 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.04, 3.46, 4.10, และ 5.36 ตามลำดับ โดยผลการทดสอบทางสถิติ one sample t-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ฟังทั้ง 40 คน ประเมินระบุเพศให้กับเสียงที่ได้ฟังทั้งหมด 320 ครั้ง ได้ผลทางสถิติว่า ผู้ฟังสามารถระบุเพศของผู้พูดคนที่ 1, 2, และ 4 ได้ถูกต้องตามเพศภาวะ แต่สำหรับเสียงของผู้ออกเสียงคนที่ 3 ผู้ฟังไม่สามารถระบุเพศได้แน่ชัดด้วยคะแนนเฉลี่ยที่ 4.10 ซึ่งหมายถึง ช่วงคะแนนที่ไม่ถึงเกณฑ์คะแนนที่จะประเมินว่าเป็นเสียงทอม แต่ก็สูงกว่าเกณฑ์คะแนนที่จะประเมินให้เป็นเสียงของผู้หญิงแท้ ซึ่งผิดไปจากเพศภาวะที่แท้จริงของผู้ออกเสียง ที่เปิดเผยตนแล้วว่าเป็นทอม

5. สรุปและอภิปรายผล (Conclusion and Discussion)

ผลการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลการทดสอบการรับรู้เสียงของทอมเพื่อระบุเพศโดยการแยกแยะเสียงของทอมและผู้หญิงแท้ เพื่อพิสูจน์ว่าผู้ฟังจะสามารถรับรู้และระบุเพศของทอมและผู้หญิงแท้ได้แม่นยำหรือไม่ โดยการทดสอบค่าความแม่นยำทางสถิติ ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดให้ใช้สถิติในการทำวิจัย 2 ลักษณะ เพื่อความแม่นยำของผลการสำรวจ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงให้เห็นว่าผู้ฟังทั้ง 40 คน สามารถระบุเพศได้ว่าเสียงพูดของทอมและผู้หญิงแท้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อทดสอบด้วยสถิติ one sample t-test เพื่อทดสอบความแม่นยำในการระบุเพศให้กับผู้ออกเสียงแต่ละคนอีกครั้ง พบว่า ผู้ฟังสามารถประเมินระบุเสียงของทอมและผู้หญิงแท้ได้ถูกต้องแม่นยำ 3 คน จากทั้งหมด 4 คน ซึ่งอีก 1 คนที่ผู้ฟังไม่สามารถระบุเสียงได้ถูกต้องนั้นเป็นผู้ที่นิยามตนเองว่าเป็นทอม จึงอาจพิจารณาได้ว่า เสียงพูดของทอมคนที่ 1 ไม่ได้มีปัจจัยทางเสียงใดที่ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ได้ว่าเป็นทอม หรือเสียงพูดนั้นไม่ได้มีความแตกต่างไปจากเสียงพูดของผู้หญิงแท้

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาถึงความแตกต่างที่ผู้ออกเสียงทอมคนที่ 1 และคนที่ 2 ที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด นั่นคือ ผู้ออกเสียงทอมคนที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยที่ 4.10 และผู้ออกเสียงทอมคนที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยที่ 5.36 โดยที่ผู้ออกเสียงทอมทั้ง 2 คน มีอายุใกล้เคียงกัน คือ 39 และ 40 ปี รวมถึงการใช้ภาษาและการแสดงออกภายนอกมีความคล้ายกัน ผู้วิจัยจึงพิจารณาได้ว่า อาจมีปัจจัยทางเสียงที่ส่งผลให้ผู้ฟังแยกแยะเสียงของทอมออกจากผู้หญิงแท้ได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์ ข้อมูลจากผู้ออกเสียงทอมทั้ง 2 คน เพื่อ

ประโยชน์ในการวิเคราะห์ ซึ่งได้ความว่า ในอดีตผู้อาสาสมัครทั้ง 2 คน ยังจำเป็นต้องปฏิบัติตามลักษณะของผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ต่างกัน ทั้งในด้านการแต่งกาย ทรงผม หรือแม้แต่การใช้ภาษา กระทั่งปัจจุบันที่ยังคงใช้ลักษณะภาษาที่บ่งชี้เพศหญิงอยู่เช่นเดียวกัน ฉะนั้น สภาพสังคมในอดีตล้วนมีอิทธิพลต่อการแสดงอัตลักษณ์ของทอมในวัย 39 ปี และ 40 ปี ไม่ต่างกัน แต่เมื่อผู้ฟังทั้ง 40 คน ประเมินระบุเพศของผู้ออกเสียงเพศทอมให้แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงพิจารณาว่าน่าจะต้องมีปัจจัยทางเสียงด้านอื่นที่ทำให้ผู้ฟังระบุเสียงของทอมได้แตกต่างกัน

เอกสารอ้างอิง

- กรกมล วรวงษ์. (2553). *การสร้างตัวตนทางสังคมของกลุ่มหญิงรักหญิงในระดับอุดมศึกษา กรณีศึกษา นักศึกษาหญิงรักหญิง วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยศิลปากร*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ขวัญดาว สุขสมัย. (2557). *การศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมหญิงรักหญิงในภาพยนตร์ของไทย ยุโรป และอเมริกา*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- บังอร เทพเทียน. (2556). *วัฒนธรรมทางเพศและชีวิตครอบครัวของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน*. (รายงานวิจัยหลักสูตรวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์,
- ทิพอาภา วรสุข. (2551). *ศึกษาวิเคราะห์บทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายในครัวเรือน กลุ่มแม่ค้าหาบเร่แผงลอย: ความสัมพันธ์ทางบุคลิกภาพ 3 แบบ (เขตนิคมอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ศรีราชา ตำบลหนองขาม อำเภอสัตหีบ ราชบุรี จังหวัดชลบุรี)*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาดา ทวีสิทธิ์. (2547). *เพศภาวะ: การท้าทายร่าง การค้นหาตัวตน*. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ยุทธนา นันทวัธวิภา. (2547). *ภาษาเกย์: การศึกษาวิเคราะห์*. (ปริญญาานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Camp, M. (2009). *Japanese lesbian speech: Sexuality, gender identity, and language*. Dissertation, Department of East Asian Studies. Columbus, OH: The University of Arizona.
- Coates, J. (1996). *Women Talk*. Oxford: Blackwell Publishers.
- Coates, J. (2004). *Women, Men, and Language: A Sociolinguistic Account of Gender Difference in Language*. London: Pearson Education Limited.
- Gaudio, R. (1994). Sounding gay: pitch properties in the speech of gay and straight men. *Am Speech*, 69(1): 30-57.

- Ohara, Y. (1992). Gender-dependent pitch levels: A comparative study in Japanese and English. *Proceedings of the Second Berkeley Women and Language Conference*. Berkeley: Berkeley Women and Language Group.
- Pierrehumbert, et al. (2004). The influence of sexual orientation on vowel production (L). *Acoustical Society of America*, 116(4): 1905-1908.
- Saisuwan, P. (2016). Kathoey's and women's use of first-person personal reference terms in Thai. School of Languages, Linguistics and Film Queen Mary University of London.
- Tannen, D. (1990). *You Just Don't Understand: Women and Men in Conversation*. New York: Ballantine Books.
- Torgirmonson, N. B. and Minson, T. C. (2005). Sex and gender: what is the difference?. *J App Physiol*. 99(3): 785-787.
- Waksler R. (2001). Pitch range and women's sexual orientation. *Word*. 52(1), 69-77.